

You Sylvia Duska Vrhovac

You, Sylvia,
you popped into my room that night
and irreversibly to the pain you told me
to pack without delay
immediately to leave the mediocrity of the city,
moldy social events with its contemporaries,
to get out, without thinking
from the worn-out shell of a rotten home
and cancel obedience to all.

You followed me as a ghost
While I gleaned pieces around the house
without which I could not go on that trip,
to that unfathomable exile
that never ends
if you shove off on time.

You were shouting phrases about courage,
about freedom and self-knowledge
and you were shaking like a little branch
of a thin dogberry tree in a stormy wind
and your words were breaking into syllables
beyond all sense and meaning.

You, Sylvia,
you were that cruel,
determined to shoot at my forehead,
at my heart if that was necessary,
to shoot until my ears are not open
for those sounds, voices and notes
that have already gotten you into madness,
that last brain cell
on the fatal side of your mind,
on a condor's flight without wings
and escape into the mine shaft
at the bottom of the endless ocean,
where else can only be found
grains of ancient sand and the letter of ancient words.

You, Sylvia,
You, sister, cruel and without mercy,
Parent and murderer of your own offspring,
a godless game you intended for me.

You directed my play
and you played it too.
But one thing you couldn't,
you didn't manage to get
into the still asleep part of my dream,
you didn't dare to go down to the innocence.
You didn't dare to take over my pain.

Nonsense was leaving you
at times, briefly.
You were losing it while dancing in a deadly rhythm
on that threshold at which the light gets broken
and from which, whatever side that you set the foot
from yourself you got smashed.
With that losing of yours
you saved me from hell of my last dinner
and the inexcusable sin of betraying love.

You, Sylvia,
who only you knew the direction of my way,
melody of my song
and the last words of my prayer,
you didn't forget me and you are here again,
disguised, turned into myth,
with dictates of eternity in your veins,
and again you are following me as before.
Neither the look, not even a shadow below the look,
neither inconsolable cry for the sun,
neither color of your voice has not changed.

But I am not the one from our days.
I broke a pitcher at the spring itself.
I am ripped apart, a necklace of daisies
and poured the tears into the Lethe, not into the Jordan river.
I knew which gate was leading to my side
although I didn't find the key to undisturbed faith.

Now I'm neither a Daughter or Mother or Mistress,
I am just plain, perishable meat
and clotting blood, although my mind still illuminates.

I'm back in my room,
to pick up my remaining rags,
to water the sprouted seeds of medicinal herbs,
to take the cobweb of those discolored walls
and comfort the shadows of those I hurt.

I kindly ask you, Sylvia, to not come in again.
Stay where you are, behind the gates of time.
Do not come through this door, because
its squeak could wake you up
from that dream which you hardly achieved!

Do not turn the old light on for the new sights!
Do not tear cobwebs transfused into liquid crystals!
This time, my sister, I will manage without you!

DUSKA VRHOVAC

(Translated from the Serbian by Aleksandar Malesevic)

*About translator

Aleksandar Malesevic was born on the April 22nd 1980 in Banja Luka, Bosnia & Herzegovina. He lives in London, UK since 2004 and he is currently studying BSc Human Nutrition at the University of Greenwich. He is freelance translator from the Serbian & Bosnian into English and vice versa.

ТИ СИЛВИЈА ДУШКА ВРХОВАЦ

Ти, Силвија,
ти си упала те ноћи у моју собу
и неопозиво до бола казала ми
да се спакујем без одлагања,
да сместа напустим просечност града,
убуђале седељке са савременицима,
без размишљања да одмах изађем
из похабане љуштуре натрулог дома
и откажем послушност свима.

Као утвара следила си ме
док сам пабирчила по кући комаде
без којих не бих могла на тај пут,
у то неслућено изгнанство
које никада не оконча
ако се отиснеш на време.

Добацивала си ми фразе о храбрости,
о слободи и самоспознаји,
а дрхтала си као гранчица
танког дрена на олујном ветру
и речи су ти се кидале на слокове
ван сваког смисла и значења.

Ти, Силвија,
била си тај округли жандар
решен да пуца у моје чело,
у моје срце ако затреба,
да пуца док моје ухо се не отвори
за оне звуке, гласове и ноте
који су тебе већ увалили у лудило,
већ ти окренули сваку мисао
на погубну страну заумља,
на лет кондора без крила
и бекство у рударско окно
на дну бескрајног океана,
где се још једино може наћи
зрно прапеска и слово праречи.

Ти, Силвија,
Ти, сестро округна и без милости,
родитељко и убице сопственог порода,
мени си безбожну игру наменила,

мој си комад режирала
и моју представу одиграла.
Али једно ниси могла.
Ниси успела да уђеш
у непробуђени део мог сна,
ниси смела до невиности да се спустиш,
ниси се усудила мој бол да преузмеш.

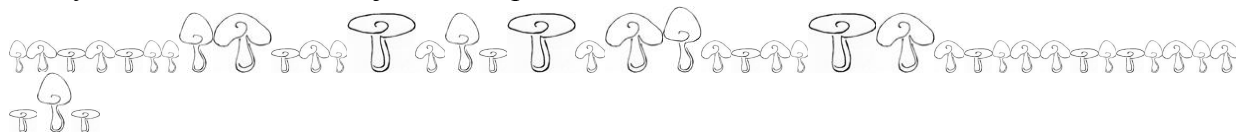
Напуштала те је безумност
на моменте, на кратко.
Губила си се плешући у погубном ритму
на том прагу на ком се светлост ломи
и са којег, на коју год страну да крочиш,
из себе ћеш разбијена изаћи.
Тим својим губљењем
мене си спасла пакла последне вечере
и неопростивог греха издаје љубави.

Ти, Силвија,
која једина си знала смер мог пута,
мелодију моје песме
и последње речи моје молитве,
ниси ме заборавила и опет си ту,
прерушена, у мит прерасла,
са диктатом вечности у венама,
и опет ме следиш као некада.
Ни поглед, ни сенка испод погледа,
ни неутешни крик за сунцем,
ни боја твог гласа није се променила.

Али ја више нисам она из наших дана.
Ја сам разбила крчаг на самом извору.
Ја сам покидала ћердан од белих рада
и сузе у реку Лету излила, не у Јордан.
Ја сам знала која капија води на моју страну
иако нисам нашла кључ непомућене вере.

Сада нисам ни Кћи ни Мати ни Љубавница,
само сам обично кварљиво месо
и крв која се груша иако моја мисао светли.

Вратила сам се поново у ту собу,
дошла сам да покупим преостале дроњке,
залијем исклијале семенке лековитих трава,
скинем паукове мреже са потамнелих зидова
и да утешим сенке оних које сам повредила.

Тебе, Силвија, молим да не улазиш поново.
Остани тамо где си, иза капија времена.
Не улази више на ова врата јер
шкрипа њихова могла би те пробудити
из тог сна са којим си се једва сродила!

Не пали старо светло на новим призорима!
не кидај паучину у течни кристал преточену!
Овог пута, сестро, сама ћу се снаћи!

*

Александар Малешевић рођен је 22. априла 1980. године у Бањој Луци, у Босни и Херцеговини. Живи у Лондону, Велика Британија, од 2004. године и студира Дипломирани људску исхрану на Универзитету у Гриничу. Самостални је преводилац са српског и босанског на енглески и обрнуто.

